

en Krænftelse. Naar det ærede Medlem fra Helsingør beklagede sig over, at Majoristitlen i Betænkningen var omtalt som en aflagt Titel, da er dette Udtryk maaffet ikke fuldkommen correct, men man maa dog læse Sammenhængen og den vedføjede Sætning: „en aflagt Titel, der ikke længere bruges i Armeen“; men det er da vist nok, at den er aflagt der. — Hvad Forslagene under Nr. 4 og 5 angaaer, da skal jeg henholde mig til, hvad jeg allerede i saa Henseende har udtalt, da jeg først havde Ordet, og jeg skal tillige henholde mig til, hvad den høtterede Krigsminister har udtalt desangaaende. Jeg troer, at der i Anledning af Forslagene under Nr. 9 og 10 — især med Hensyn til Forslaget under Nr. 9 — er blevet ytret saa Meget til disse Forslags Anbefaling, at jeg kan spare det høie Thing for nærmere at gaae ind paa disse Forslag.

Indenrigsministeren: Jo mere man lægger Vægt paa, at Rigsdagens Beslutning med Hensyn til disse Sager faaer den Betydning, den bør have, desto mere Nødvendighed er der ogsaa for, at alle de Bemærkninger komme tilorde, som der fra Regjeringens Side kan være at gjøre i saa Henseende. Det er navnlig med Hensyn til Posten under Nr. 3, at jeg ønsker at gjøre et Par Bemærkninger, skjøndt jeg ganske vist er i den vanskelige Stilling her at fungere for den nuværende Finantsminister, der som Medlem af Udvalget har tiltraadt Beslutningen. Imidlertid har denne Sag en saadan Betydning, at jeg troer det nyttigt og hensigtsmæssigt her at tage en Reservation. Det, jeg i den Henseende har at sige, er da, at jeg maa lægge Thinget paa Hjerte, at denne Sag ikke angaaer den enkelte Mand, og at det ikke er en ny Sag, men at den angaaer mangfoldige Mænd i Sylland, og at det er en Sag, der har en Historie, og vel at mærke er drevet gennem Rettergangens to Instanser. Derfor Thinget vedtager den af Udvalget anbefalede Beslutning, da stiller det Administrationen overordentlig uheldigt ligeoverfor ikke saa Brændeviinsbrændere og Brænderiellere i Sylland; det vil derved paa en vis Maade des-

avouere Administrationens Fremgangsmaade, og den maa da troste sig med, at den har fundet Retten paa sin Side, og har gjort, hvad der stod i dens Magt, for overhovedet at komme til en rimelig og billig Afslutning af dette Forhold. Jeg skal for mit Vedkommende ærligt tilstaae, at det ogsaa er forekommet mig at være haardt for de vedkommende Mænd, men disse have vedblevet fra deres Side saaledes at træcassere — om jeg saa maa sige — Administrationen, at denne til Slutning maatte tage sin Tilflugt til Rettergang, og er først dette Skridt gjort, forekommer det mig at have sin store Betænkkelighed for Folkethinget at gribe ind i Sagens Behandling og derved paa en Maade, som sagt, desavouere Regjeringen og underkjennde Retten. Der er tvørigt vist alt muligt Hensyn ligeoverfor denne Mand, som jeg forøvrigt skal indrømme har en noget særlig Stilling, idet han er den eneste Brændeviinsbrænder i Standerborg, og jeg tør maaffet sige, at den Grund, som bevægede ham til at fortsætte sin Bedrift, netop var den, at han var ene, men dette skal jeg ialfald ikke indlade mig paa her. Men hvad jeg tør sige er, at der er vist denne Mand al den Opmærksomhed, som jeg troede forsvarlig og forenelig med mit Embede, idet man navnlig paa hans derym fremkomne Andragende har frafaldet Krav paa Rente af den Sum, som han ifølge Dom kendtes pligtig og skyldig at betale. Jeg beder det høie Thing erindre, at denne Sag angaaer ikke denne Mand alene, men mangfoldige Andre, og man har i den Henseende været overordentlig opfindsom paa Midler, hvormed man har søgt at unddrage sig Forpligtelser ligeoverfor Statskassen. Jeg skal gjentage, at Sagen engang har været Gjenstand for Rettergang og har fundet sin Afslutning gennem to Instanser, ligesom jeg heller ikke tvivler om, at hvis den kommer til tredje Instans, den da vil faae samme Afgjørelse der. Jeg tillader mig altsaa at fraraade Thinget at vedtage Forslaget under Nr. 3.

Maasløff: Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længe, men jeg troer dog ikke at